

Arrest

nr. 106 146 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 april 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 mei 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 mei 2013.

1.3. Op 28 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Srilankaan afkomstig uit Pungudutivu in Jaffna. In 2002 ging u in Vavuniya wonen waar u werkte in voedingswinkels. In Vavuniya werd u aan een checkpoint door leden van "LTTE" aangesproken om hen te helpen. Uw opdracht bestond er in om jongens van "LTTE" naar een winkel in Colombo te brengen. In 2005 bracht u voor het eerst twee jongens met de lijnbus naar Colombo. Nadien vroeg "LTTE" nog dat u ook wapens naar Colombo kon bezorgen, wat u echter weigerde. In januari 2009 bracht u nogmaals een jongen naar Colombo, nadien zette u uw activiteiten voor "LTTE" stop. Gedurende uw verblijf in Sri Lanka werd u meermaals opgepakt door het leger en de politie omdat u verdacht werd van banden te hebben met "LTTE". U werd telkens na enkele uren zonder verdere gevolgen vrijgelaten. Op 22 oktober 2010 werd u echter aan de hospital Road nabij Jaffna door het leger opgepakt en meegenomen naar het legerkamp 512. In dezelfde periode werd uw neef, die in 2009 door het leger was opgepakt en in augustus 2010 vrij kwam, door personen in een witte van ontvoerd. In het kamp werd u ondervraagd omdat men u verdacht van betrokkenheid bij "LTTE". U ontkende dat u ooit maar iets met "LTTE" te maken had maar u werd niet geloofd. Tijdens de ondervragingen werd u geslagen waardoor u een gebroken neus opliep en littekens aan uw schouder overhield. Begin januari werd u door het leger vrijgelaten onder de voorwaarde dat u zich maandelijks bij het legerkamp moest aanmelden. U hield zich aan die voorwaarde tot augustus 2011. Uit vrees dat het leger u zou komen zoeken omdat u zich niet aan de voorwaarde voor uw vrijlating hield, vluchtte u met uw echtgenote reeds in augustus 2011 naar Killinochi. Ondertussen bleef het Srilankaans leger u thuis komen opzoeken. Uit vrees voor uw leven besloot u uiteindelijk om Sri Lanka te verlaten. In april 2013 vertrok u met de lijnbus naar Colombo. Bij het checkpoint in Omanthai werd wel uw bagage, doch niet uw identiteitsdocumenten gecontroleerd. Op 13 april vertrok u met uw eigen paspoort vanuit Colombo. Via Saoedi-Arabië en Libanon kwam u in België aan en diende hier uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer : Uw geboorteakte, uw identiteitskaart, uw huwelijkscertificaat, een affidavit van de Grama Officer van Kopay, een aanklacht die de moeder van Jayarasa indiende naar aanleiding van de aanhouding van haar zoon, een krantenknipsel over diens verdwijning en een aangifteformulier bij de politie van zijn ontvoering.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over de subsidiaire bescherming zou lopen.

Vooreerst kunnen er vraagtekens worden geplaatst omtrent uw voorgehouden profiel als Tamil die hulp bood aan "LTTE". Zo zijn uw opeenvolgende verklaringen over uw taken bij "LTTE" tegenstrijdig. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u spionagetaken voor het "LTTE" uitoefende voor uw neef Jayarasa Wijitharan (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, vraag 5, p. 16). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat de contacten met uw neef verbroken waren nadat hij in 1995 bij "LTTE" ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Nadien zou u een maand voor zijn ontvoering in 2009 nog eens telefonisch contact met uw neef gehad hebben, doch omdat hij een tijger was durfde u niet teveel te zeggen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Uit uw verklaringen voor het CGVS kan aldus niet worden besloten dat u voor uw neef voor LTTE werkte zoals u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde. Geconfronteerd met deze tegenstelling zei u dat het hier om een vergissing moest gaan. Deze verklaring kan echter niet overtuigen omdat zowel uw neefs naam als diens familieband met u bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd en omdat u nergens voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat u voor een familielid steun verleende aan "LTTE".

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw beweerde activiteiten voor "LTTE" eerder vaag en weinig geloofwaardig te noemen. Zo verklaarde u dat u voor "LTTE" jongens die mogelijk een bomaanslag moesten plegen naar Colombo diende te escorteren. U gevraagd hoe u die jongens dan naar Colombo moest brengen antwoordde u met de lijnbus. Wanneer vervolgens werd gevraagd waarom precies u die jongens met de lijnbus naar Colombo moest brengen, bleef u het antwoord schuldig. Pas wanneer u werd gevraagd of u bepaalde vaardigheden had waarom u onontbeerlijk was om deze jongens te vergezellen kwam op de proppen dat u een kennis had in de winkel naa waar u die jongens moest brengen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Hoe dan ook uw beweerde taken voor "LTTE" kunt u weinig overtuigend en spontaan aanbrengen. Bovenstaande vaststelling wordt versterkt door het feit dat u verder in het gehoor stelde dat u nog allerlei hulpdiensten voor "LTTE" uitvoerde. U gevraagd die taken in detail op te noemen, kwam u niet verder dan te stellen dat u nog één keer een jongen naar Colombo heeft gebracht in 2009. Andere taken zou u nooit voor "LTTE" hebben uitgevoerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 en p. 11). Dit staat dan weer in contrast met uw eerdere verklaring dat u ook allerlei diensten voor "LTTE" uitvoerde. Wel haalde u aan dat "LTTE" u vroeg om wapens naar Colombo te smokkelen, doch dat u weigerde dat te doen. U beweerde verder dat u dat probleemloos kon weigeren

omdat u reeds jongens naar Colombo had gebracht (zie gehoorverslag p. 10 en p. 11). Rekening houdende met de strakke structuur en autoritaire leiding van "LTTE" waarvan algemeen geweten is dat zij burgers en zelfs minderjarigen inzetten om gevaarlijke opdrachten uit te voeren, is het niet geloofwaardig dat u zo maar zonder verdere gevolgen kon weigeren om de opdrachten van "LTTE" uit te voeren. Uit wat voorafgaat heeft u uw voorgehouden profiel niet aannemelijk gemaakt, waardoor de geloofwaardigheid dat u omwille dit profiel met de autoriteiten in aanraking kwam in het gedrang komt te staan.

Wat uw detentie betreft dient bovendien te worden opgemerkt dat u hiervan geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen, terwijl u na uw vrijlating toch een document moest ondertekenen met daarop de voorwaarden voor uw vrijlating. Dat de Srilankaanse autoriteiten in deze context geen bewijs van uw vrijlating zouden afleveren kan weinig overtuigen. Daarenboven zijn uw opeenvolgende verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal aflegde over het niet naleven van die voorwaarden en de mogelijke repercussies die daar aan vasthingen niet eensluidend. Zo vertelde u aanvankelijk dat u tot eind **2011 (november)** in kopay bij uw ouders woonde en pas dan naar Killinochi verhuisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 1 en p. 3). Wanneer er werd doorgevraagd over het aantal malen dat u zich na uw vrijlating bij het leger aanmeldde en wat de mogelijke gevolgen waren wanneer u zich daar niet aan hield verklaarde u dat u zich de laatste maal aanmeldde in augustus 2011, dat u uit vrees voor het leger reeds op **30 augustus 2011** naar Killinochi vertrok en aldus niet thuis was wanneer het leger in september 2011 u kwam zoeken (zie gehoorverslag CGVS p. 3 en p. 4). Verder kunnen er nog tegenstrijdigheden worden opgemerkt in uw verklaringen waarom de autoriteiten u van betrokkenheid bij "LTTE" verdachten. Zo verklaarde u aanvankelijk dat zij daarvan op de hoogte waren omdat uw neef daarvoor was opgepakt en van al uw activiteiten op de hoogte was en dat u vermoedde dat hij dit **aan het leger had verteld** (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), terwijl u verder in het gehoor stelde dat dit familielid **geenszins op de hoogte was** van uw activiteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ook dat gedeelte van uw asielrelaas.

Voorts moet worden opgemerkt dat niettegenstaande u door het leger zou worden gezocht er in slaagde om met het openbaar vervoer via een militaire checkpoint naar Colombo te reizen en vanuit Colombo met eigen paspoort met het vliegtuig kon vertrekken. Dat u dergelijke risico's nam valt moeilijk te rijmen met uw beweerde vrees voor het leger. Wat betreft het paspoort waarmee u uit Sri Lanka reisde moet worden opgemerkt dat er verschillende Srilankaanse in- en uitreisstempels van 2011 en 2012 en een Maleisisch visum in uw paspoort staan, wat een ernstig vermoeden doet rijzen dat u tegenstrijdig met uw verklaringen reeds voor 2013 met eigen paspoort reizen vanuit Sri Lanka ondernam. Dat die stempels en dat visum zonder uw medeweten pas in Saudi-Arabië in uw paspoort werden aangebracht kan weinig overtuigen. De documenten die handelen over uw identiteit worden door het Commissariaat-generaal niet betwist, maar voegen voor het overige niets aan uw asielrelaas toe. De affidavit van de "Grama Officer" heeft, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas, een duidelijk gesolliciteerd karakter, bovendien is het merkwaardig dat een officiële instantie als een "Grama Officer" een brief zou schrijven waarin het Srilankaans leger aan de kaak wordt gesteld. De documenten betreffende Jayarasan gaan over diens problemen in Sri Lanka maar tonen niet aan dat u dezelfde problemen zou kennen. Bovendien leg u geen enkel document neer waaruit de familieband blijkt.

Volledigheidshalve dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of sylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het

LTTE, hetgeen u als familielid van twee LTTE-strijders beweerde te vrezen bij terugkeer, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer", voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In de middelen van verweer stelt verzoeker dat het statuut van vluchteling en het subsidiair beschermingsstatuut hem geweigerd werd daar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) meent dat hij niet voldoende heeft aangetoond dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht waarbij hij bij elk van de beginselen een theoretische uiteenzetting weergeeft. Na het citeren van de definitie van vluchteling uit het vluchtelingenverdrag, stelt verzoeker dat hij ervan overtuigd is dat hij aan deze omschrijving voldoet en hij dan ook niet begrijpt waarom het CGVS een negatieve beslissing heeft genomen met betrekking tot zijn asielaanvraag, dat de huidige beslissing dan ook een schending is van de artikels 1 en 2 afdeling A van het vluchtelingenverdrag, dat hij zich met de bestreden beslissing absoluut niet akkoord kan verklaren.

Uit het voorgaande en uit de uiteenzetting die volgt blijkt aldus dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, namelijk een schending van de formele motiveringsplicht alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikels 1 en 2 afdeling A van het vluchtelingenverdrag, van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Met betrekking tot de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing, stelt verzoeker in een eerste onderdeel 'aangaande zijn politiek profiel' dat er gesteld wordt dat zijn verklaringen in verband met zijn taken bij de LTTE te beperkt en bijgevolg ongeloofwaardig zouden zijn. Hij wenst te benadrukken dat hij de jongens naar Colombo heeft gebracht voor de LTTE om zichzelf en zijn familie te beschermen en dat dit niet wordt ontkend door het CGVS, meer nog, dat ze het zelf aanhalen, dat het bijgevolg kennelijk onredelijk is om te verwachten dat hij enorm veel details kan geven over zijn taken. Verzoeker vervolgt dat hij geen actief lid was van de LTTE, doch slechts een koerier en dit om bescherming te bekomen, dat het dan ook niet redelijk is van het CGVS om dit tegen verzoeker te gebruiken.

In tweede onderdeel *'aangaande het gebrek aan documenten'*, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing aangeeft dat de asielinstanties van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten, dat hij van mening is dat hij dit gedaan heeft en dan ook niet begrijpt waarom het CGVS nu het tegendeel beweert, dat er van een asielzoeker wordt verwacht dat hij 'waar mogelijk' documenten moet neerleggen. Verzoeker vermeldt dat het CGVS stelt *'dat de Sri Lankaanse autoriteiten in deze context geen bewijs van zijn vrijlating zouden afleveren kan weinig overtuigen'*, dat verzoeker op geen enkele manier kan afleiden waarom dit niet overtuigend zou zijn, dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van de motivatieplicht, dat hij werd geleid door een enorme angst en vrees voor zijn fysieke integriteit, en geen andere kans zag dan zich te richten tot de smokkelaar om zijn land te ontvluchten, waardoor hij geen documenten kon meebrengen, dat hij bovendien wordt gezocht door de politie omdat hij zijn vrijlatingsvoorwaarden niet voldaan heeft en hij dan ook geen documenten kan aanvragen bij officiële instanties, dat het CGVS hiermee rekening dient te houden.

Nopens de *'tegenstrijdigheden in de verklaring van verzoeker'*, stelt verzoeker in een derde onderdeel dat het CGVS stelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van verzoeker, aangezien er sprake is van een aantal 'tegenstrijdigheden' met betrekking tot verzoekers verklaringen. Verzoeker wenst op te merken dat er helemaal geen sprake is van tegenstrijdigheden en wil zijn relaas verder verduidelijken. Hij stelt dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en alleen de hoofdlijnen mogen aangebracht worden, dat het interview op het Commissariaat-generaal veel uitgebreider is en hierdoor voor verwarring kan zorgen, dat dit uiteindelijk tot het nemen van de huidige beslissing heeft geleid, dat het CGVS er toch in faalt rekening te houden met het asielrelaas van verzoeker, dat het juist is omdat hij een gegronde vrees tot vervolging kent omwille van het nationale leger dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, dat het CGVS de motiveringsplicht flagrant schendt door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar Sri Lanka, dat het CGVS zijn gegronde vrees voor vervolging diende te onderzoeken.

In een vierde onderdeel aangaande *'de reisweg van verzoeker'*, wijst verzoeker erop dat het CGVS stelt dat zijn reisweg de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in ernstige mate ondermijnt, dat mensenhandel een verborgen, maar aanwezige criminele tak in Sri Lanka is, dat hij geen andere keuze zag dan via deze wijze naar België te vluchten en dit uit angst, dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten uit angst voor zijn leven, dat hij geen andere uitweg zag dan zich te richten tot een smokkelaar die hem kon helpen het land te verlaten, dat hij immers om in België te raken een hele reisweg aflegde. Verzoeker meent dat de beslissing van het CGVS weldoordacht en gebaseerd op feiten moet worden genomen. Bovendien wenst verzoeker op te merken dat zijn reisweg geen afbreuk doet aan zijn asielrelaas, dat het dan ook niet redelijk is van het CGVS om zijn aanvraag te weigeren omdat er niet geloofd wordt welke reisweg hij heeft afgelegd om in België te geraken, dat door te twifelen aan de reisweg de gegrondheid niet is onderzocht, dat hij immers is gevlucht uit angst voor zijn leven, dat hieruit volgt dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt, waarna hij een theoretische uiteenzetting over deze plicht weergeeft. Hij stelt dat zijn reisweg de beslissing van het CGVS niet mag beïnvloeden, dat ze immers niets te maken heeft met zijn asielrelaas en zijn gegronde vrees voor vervolging in Sri Lanka, dat het dan ook kennelijk onzorgvuldig is van het CGVS om een deel van haar beslissing hieromtrent te motiveren, dat dit wijst op het feit dat het CGVS zijn dossier slechts oppervlakkig heeft bekeken en dat ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn motieven om zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker herhaalt dat hij Sri Lanka heeft moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven, dat hij geen andere keuze zag dan het land te verlaten met behulp van een smokkelaar, dat hij dan ook niet begrijpt waarom dit nu tegen hem gebruikt kan worden.

Betreffende *'de neergelegde documenten'*, stelt verzoeker in een vijfde onderdeel, dat het voor hem onbegrijpelijk is waarom de neergelegde documenten niet volstaan voor het CGVS en vraagt zich af waarom deze documenten niet volstaan, dat het voor hem onbegrijpelijk is hoe de verwerende partij, in eerste instantie het bestaan en het belang van het document kan erkennen en vervolgens weigert ermee rekening te houden, dat het CGVS hierdoor flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Verzoeker argumenteert dat het CGVS terecht opmerkt dat in hoofde van een asielaanvrager de verplichting op hem rust om zijn herkomst en asielrelaas waar mogelijk te staven met nodige documenten en dat hij dit ook gedaan heeft, dat dit dan ook een flagrante schending van de motiveringsplicht uitmaakt, dat *in casu* de feitelijke en juridische motieven niet in de beslissing zelf worden weergegeven, dat louter stellen dat de neergelegde documenten niet volstaan geen afdoende motivering is, dat de verwerende partij moet motiveren waarom zij geen geloof hecht aan de verklaringen (en neergelegde documenten) van verzoeker, dat het voor hem onbegrijpelijk is waarom de verwerende partij stelt dat de documenten gesolliciteerd zouden zijn, zonder dit grondig te onderzoeken,

dat dit alles een schending is van de wet van 29 juli 1991, namelijk een schending van de formele motiveringsplicht, dat hij alles heeft gedaan om documenten neer te kunnen leggen ter staving van zijn asielrelaas, dat het dan ook niet redelijk is van het CGVS om hier geen rekening mee te houden zonder dit afdoende te motiveren, dat hij er alles aan gedaan heeft om zijn asielrelaas te kunnen staven, dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel dan ook schendt door geen rekening te houden met de neergelegde documenten.

Aangaande 'de gewijzigde veiligheidssituatie', wenst verzoeker in een zesde deel op te merken dat de informatie die de verwerende partij aan het administratief dossier voegt, reeds dateert van april 2007, dat men aldus niet kan spreken van actuele informatie, dat men bezwaarlijk kan stellen dat informatie van meer dan 6 jaar geleden een actueel beeld schetst van de veiligheidssituatie in het land van herkomst van verzoeker, dat, in tegendeel tot wat het CGVS stelt, de situatie in Sri Lanka, zeer onveilig is. Verzoeker verwijst naar de stukken in bijlage van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties die dit bevestigen en stelt dat wanneer hij zou moeten terugkeren artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden, dat het duidelijk is dat voor de Sri Lankaanse asielzoekers hun regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan financiële hulp, doch dit niet nog betekent dat de plaatselijke situatie verbeterd is, dat in de steden de situatie weliswaar voorlopig verbeterd is doch niet in afgelegen dorpen, dat op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid het dus onmogelijk is om terug te keren naar Sri Lanka, dat hij bij een terugkeer een ernstig risico loopt zich te moeten verantwoorden en dus ook kans heeft om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon, dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven, dat hij uit Sri Lanka is gevlucht omwille van de problemen die hij had met het nationale leger, dat bovendien het CGVS het rechtszekerheidsbeginsel schendt door te stellen dat hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van de zogezegde, gewijzigde veiligheidssituatie, waarna verzoeker een theoretische uiteenzetting over voornoemd beginsel geeft en stelt dat gelijke gevallen immers gelijk dienen behandeld te worden en dat dit *in casu* niet het geval is.

Verzoeker vervolgt met een uiteenzetting over de toekenning van de status van vluchteling, gelet op het bestaan in zijn hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, waarna hij nogmaals de definitie van vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag aanhaalt om vervolgens de verschillende criteria in zijn geval toe te lichten.

Betreffende zijn 'gegronde vrees voor vervolging' stelt verzoeker dat de situatie in Sri Lanka nog steeds zeer gevaarlijk is en de Sri Lankaanse autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van burgers te garanderen, waarna hij stelt dat indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst artikel 3 EVRM geschonden zal worden, waarna hij artikel 3 EVRM citeert en verwijst naar een arrest Kirkwood van 12 maart 1984. Hij vervolgt dat, hoewel de Sri Lankaanse autoriteiten naar buiten toe de schijn ophouden dat er geen problemen zijn in Sri Lanka, dat de oorlog gedaan is en er vrede heerst over heel het land, dat de vroegere LTTE leden of mensen die banden hadden met LTTE niet gefolterd worden, en dergelijke, niet strookt met de realiteit, dat integendeel de situatie is verergerd, dat zelfs in de gebieden waar er niet gevochten werd, oa Jaffna, de situatie is verergerd. Verzoeker vraagt zich af hoe het dan zal zijn in gebieden waar er wel gevochten werd. Hij stelt dat er na juli 2010 minstens nog 3 rapporten zijn gepubliceerd over Sri Lanka, dat in het rapport van 18 juli 2011 '*Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever*', nog maar eens verduidelijkt wordt dat twee jaar na de oorlog de Tamils nog steeds onderdrukt worden, waarna verzoeker de conclusie van het rapport citeert. Verzoeker stelt dat het overduidelijk is dat de situatie niet verbeterd is en de overheid niet het nodige doet om de Tamils te beschermen, dat uit het rapport van UNHCR van 31 maart 2011 duidelijk kan afgeleid worden dat de situatie nog niet verbeterd is, dat integendeel mensen nog steeds vervolgd worden en hun leven nog steeds in gevaar is, dat het rapport duidelijk is dat er zware overtredingen zijn geweest en nog steeds zijn door het Sri Lankaanse leger op het vlak van mensenrechten, dat er niet getwijfeld werd in het rapport over het feit dat er mensen willekeurig werden opgepakt, gefolterd, verkracht, enz..., dat men hiermee niet voldoende rekening heeft gehouden, dat in het recentste rapport nog maar eens verduidelijkt wordt zowel de LTTE als de overheid tijdens de burgeroorlog de bevolking in gevaar brachten, waarna hij delen uit het rapport citeert. Verzoeker meent dat de toestand in Sri Lanka thans op zijn minst nog steeds ernstig en zorgwekkend is en uiterst voorzichtig dient beoordeeld te worden, dat er in zijn hoofde dan ook objectieve en subjectieve gronden voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, dat hij voornamelijk vreest onmiddellijk gearresteerd te worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van het feit dat hij tamil is en banden heeft met LTTE in het verleden. Verzoeker verwijst naar de zaak *E.G. vs het Verenigd Koninkrijk* waar het Europees Hof acht achtergrond risico factoren heeft opgesteld waarmee beoordeeld wordt wanneer de terugkeer naar het

land van herkomst risicovol is, waarna hij de factoren opsomt en stelt aan 5 van de 8 factoren te voldoen. Hij citeert een onderdeel van het arrest en argumenteert dat er verschillende bronnen zijn die melden dat asielzoekers die terugkeren onmiddellijk op de luchthaven worden opgepakt en verhoord, gemarteld en dat sommigen maanden worden vastgehouden. Verzoeker stelt dat Freedom From Torture verschillende rapporten en artikels heeft gepubliceerd waaruit blijkt dat asielzoekers die terugkeren gefolterd en gemarteld worden, waarna hij een deel uit een bepaalde tekst citeert en vervolgens een deel uit het artikel *'Fears of Torture: survivors as rejected asylum seekers returned to Sri Lanka'* citeert. Vervolgens stelt verzoeker dat ook Human Rights Watch verschillende artikels heeft gepubliceerd over asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka, waarna hij citeert uit een artikel/rapport van 24 februari 2012 en uit een artikel van 25 oktober 2011 van Asian Human Rights Commission *'Sri Lanka: Hundreds tortured in police custody'*. Verzoeker gaat verder dat een tijdje geleden Human Rights Watch een artikel publiceerde waarin duidelijk de vrees vermeld wordt dat Sri Lankanen die uitgeprocedeerd zijn en teruggestuurd worden naar hun land van herkomst het slachtoffer zijn van foltering en misbruik, dat Human Rights Watch tot 12 verschillende zaken vond, waarin er sprake was van foltering door de autoriteiten, nadat Sri Lankanen teruggestuurd werden naar hun land van herkomst, dat het artikel letterlijk vermeldt *'Until the government can fairly and thoroughly assess asylum claims based on up-to-date human rights information on Sri Lanka, it should suspend returns'*. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk vreest voor persoonlijke vervolging bij terugkeer, dat alles wijst naar willekeur, dat de Sri Lankanen die in Colombo landen willekeurig worden gearresteerd en gefolterd tot ze toegeven dat ze lid zijn van LTTE, dat ze verkracht worden, hun lichamen verminkt worden, verbrand en veel meer gruwelijke daden om toch maar toe te geven dat zij lid zijn van LTTE, waarna verzoeker een zin uit een bepaald rapport citeert. Hij stelt nog maar eens dat hij niet kan terugkeren daar zijn leven in gevaar is bij terugkeer, dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven, dat hij uit Sri Lanka is gevlucht en het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Sri Lanka uit vrees voor zijn leven, dat hij persoonlijke vervolging vreest bij terugkeer, dat het immers juist bij de landing is dat ze gearresteerd en gemarteld worden, waarna hij verwijst naar een zin uit het artikel *'Sri Lanka, must not torture rejected asylum seekers'*, dat Amnesty International hierbij eveneens bevestigt dat ze gemarteld en mishandeld worden. Verzoeker heeft een enorme vrees dat hij bij terugkeer gedood zal worden of minstens onmenselijk behandeld, dat dit dan ook de reden is dat hij een asielaanvraag indiende, dat hij geen enkele uitweg meer ziet, dat hij immers geruime tijd afwezig is geweest en zichzelf reeds is ontvoerd door de lokale autoriteiten, dat hem hetzelfde lot te wachten staat als de andere asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka. Hij herhaalt dat hij reeds geruime tijd niet meer in zijn land van herkomst is geweest, dat hij niet anders kan dan zich te beroepen op deze recente berichtgeving van onafhankelijke partijen om een correct beeld te krijgen van de situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker wenst bovendien te verwijzen naar recente rechtspraak uit Nederland, waarna hij enkele zinnen uit de zaak AWB12/24857 citeert en stelt dat zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen gewijzigd heeft. Verzoeker stelt dat AWB 12/17917 van 22 juni 2012 van de Voorzieningenrechter in 's-Gravenhage verklaart dat *'De voorzieningenrechter is van oordeel dat met de in overweging 11 genoemde informatie voldoende aannemelijk is geworden dat de situatie van terugkerende afgewezen Tamil-asielzoekers in 2012 wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de in het ambtsbericht beschreven periode. Diverse gevallen van marteling zijn gerapporteerd, terwijl niet vastgesteld kan worden dat het ging om personen die zich in een andere situatie dan verzoeker bevonden. In zoverre is daarom sprake van nieuwe feiten en omstandigheden die afbreuk kunnen doen aan het besluit in de procedure, en moet het besluit van verweerder worden getoetst.'* Verzoeker vindt het onbegrijpelijk hoe twee buurlanden een totaal andere visie kunnen hebben op dezelfde situatie als de Belgische autoriteiten, dat Nederland een duidelijk standpunt heeft ingenomen inzake het repatriëren van Sri Lankanen. Verzoeker geeft aan dat Vluchtelingenwerk Nederland in de loop van 2013 verschillende updates publiceerde waarna hij enkele paragrafen uit verschillende updates citeert. Verzoeker meent dat duidelijk mag blijken dat de situatie in Sri Lanka, tot op heden, nog gevaarlijk is, dat bovendien mensen die terugkomen uit het buitenland extra geïnterviewd worden, ten eerste omdat ze uit het buitenland komen worden ze verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld en ten tweede omdat er verondersteld wordt dat ze in het buitenland hebben verbleven om activiteiten van de LTTE te ondersteunen. Verzoeker herhaalt dat zijn leven in gevaar zou zijn indien hij dient terug te keren, dat het duidelijk is dat de algemene situatie in Sri Lanka zeer onveilig is voor hem en er ook een persoonlijke dreiging voor zijn fysieke integriteit heerst.

Betreffende de *'persoonlijke vervolging'* stelt verzoeker dat hij aan de voorwaarde van het vluchtelingenverdrag dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot ene bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging, voldoet, dat hij immers een doelwit vormt omwille van zijn banden met de LTTE, dat hij reeds werd

gearresteerd, gemarteld en ondervraagd, dat het dus duidelijk mag zijn dat er inderdaad een werkelijk gevaar dreigt voor hem, indien hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst, dat het duidelijk mag blijken dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in zijn hoofde en dat hij de vluchtelingenstatus absoluut nodig heeft.

Nopens de *'onmogelijkheid om de bescherming van zijn land in te roepen'*, stelt verzoeker dat ook dit criterium zonder enige twijfel vervuld is in zijn hoofde, dat het juist is omdat hij de bescherming van zijn eigen land/overheid niet kan inroepen dat hij gevlucht is uit zijn land van herkomst, dat hij zich niet kan wenden tot de politie, dat integendeel zelfs, de Sri Lankaanse overheid er niet in slaagt een betrouwenswaardige indruk na te laten, dat hij zich dus niet naar de overheid kan richten, aangezien duidelijk is dat deze alleen maar toekijkt, dat hij bovendien een doelwit vormt, dat men er immers vanuit gaat dat hij banden heeft met LTTE, dat het duidelijk is dat hij de bescherming van zijn land niet kan inroepen en dat het CGVS dan ook zwaar in gebreke blijft door niet te onderzoeken, of hij terug kan keren naar zijn land van herkomst.

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd door het CGVS aangezien men hem gewoon afwijst zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan. Verzoeker herhaalt dat de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom hij ook niet de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, dat het CGVS dient te motiveren in haar beslissing waarom hij niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut, waarna verzoeker nogmaals hetzelfde stelt door aan te geven dat men bezwaarlijk kan stellen dat wordt gemotiveerd waarom hij eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd. Hij meent dat indien men zijn dossier grondig onderzoekt, niet ernstig kan getwijfeld worden aan het feit dat hij wel degelijk afkomstig is uit Sri Lanka en problemen kent en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, dat uit de motivering van het CGVS niet blijkt dat artikel 48/4, §2, a), b) en c) (verzoeker doet waarschijnlijk op het desbetreffende artikel van de vreemdelingenwet) onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn, dat de motivering van het CGVS met betrekking tot de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak, dat het CGVS verplicht is alle elementen te onderzoeken op hun belang ten aanzien van zowel de vluchtelingenstatus als het statuut van subsidiaire bescherming, dat men echter nooit heeft onderzocht of hij niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut, dat het CGVS hier dan ook in gebreke gebleven is, dat het CGVS een negatieve beslissing nam met betrekking tot de asielaanvraag zonder evenwel na te gaan of hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, dat indien het CGVS van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling, dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend, dat hij de subsidiaire bescherming nodig heeft. Verzoeker herhaalt dat indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling, er dient te worden nagegaan of hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, waarna verzoeker weergeeft in welk geval men in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en eveneens stelt dat een onmenselijke of vernederende behandeling een behandeling is die in strijd is met artikel 3 EVRM. Hij stelt dat de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden door de bestreden beslissing aangezien deze geen afdoende motivering geeft waarom zij hem weigert, dat men niet eens onderzoekt of motiveert waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, dat beide statuten dienen onderzocht en gemotiveerd te worden. Hij vervolgt dat het CGVS de plicht heeft elk dossier individueel en grondig te onderzoeken, dat het CGVS dit in zijn geval nagelaten heeft te doen, dat de bestreden beslissing dan ook een flagrante schending is van de materiële motiveringsplicht, dat het CGVS op geen enkele wijze in haar beslissing motiveert waarom verzoeker geen subsidiaire bescherming krijgt. Verzoeker stelt dat het op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid, onmogelijk is om terug te keren naar Sri Lanka, dat hij werkelijk bescherming nodig heeft gelet op zijn situatie, dat de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming een apart statuut vormt en niet afdoende gemotiveerd is. Verzoeker meent dat het voldoende is een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut, dat dit *in casu* het geval is, dat hij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft. Verzoeker herhaalt nog maar eens dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in het land van herkomst van verzoeker, dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom hij geweigerd wordt. Verzoeker stelt nogmaals dat de bestreden beslissing zoals ze genomen is door het CGVS een flagrante schending is van de materiële

motiveringsplicht en dat op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid het onmogelijk is terug te keren naar Sri Lanka.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens het subsidiaire beschermingsstatuut, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- Een rapport van 31 maart 2011 *'Report of the Secretary-General's panel of experts on accountability in Sri Lanka'* (stuk 3)
- Een artikel van UNHCR van 17 juni 2011 *'Sri Lanka must not torture rejected asylum seekers'* (stuk 4)
- Een artikel van Human Rights Watch van 24 februari 2012 *'UK: Halt Deportations of Tamils to Sri Lanka'* (stuk 5)
- Een artikel van Freedom from Torture van 25 februari 2012 *'UK must stop removals of Tamils to Sri Lanka after damning new evidence of torture on return'* (stuk 6)
- Een artikel van Freedom from Torture van 17 juni 2011 *'Fears for torture survivors as rejected asylum seekers returned to Sri Lanka'* (stuk 7)
- Een artikel van Asian Human Rights Commission van 25 oktober 2011 *'Sri Lanka: Hundreds tortured in police custody'* (stuk 8)
- Een artikel van UNHCR van 12 juli 2011 *'Sri Lanka: information indiquant s'il y a eu augmentation de la surveillance et du nombre d'arrestations et de detentions des Tamouls depuis février 2011; information sur l'enregistrement forcé des citoyens tamouls dans le Nord et l'Est du Sri Lanka'* (stuk 9)
(dit in tegenstelling tot wat verzoeker aanduidt in zijn inventaris als stuk 9, zijnde *'Rapport: Out of Silence: New Evidence of ongoing torture in Sri Lanka'*, wat niet bij het verzoekschrift werd gevoegd)
- *Case of E.G. v. The United Kingdom, judgement*, 31 mei 2011 (stuk 10)
- Rapport Amnesty International *'Forgotten Prisoners, Sri Lanka uses anti-terrorism laws to detain thousands'*, februari 2011 (stuk 11)
- United Nations rapport betreffende *'Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment'*, Sri Lanka van 8 december 2011 (stuk 12)
- Rapport International Crisis Group, *'Sri Lanka's North I: The denial of minority rights'*, van 16 maart 2012 (stuk 13.)
- Rapport *'Stillhumanstillhere'*, *'A commentary on the December 2011 Sri Lanka Operational Guidance Note'*, van 12 maart 2012 (stuk 14)
- Rapport International Crisis Group, *'Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever'*, van 18 juli 2011 (stuk 15)
- Rechtbank 's-Gravenshage, AWB 12/17917, uitspraak van 2 juni 2012 (stuk 16)
- Rechtbank 's-Gravenshage, AWB 12/24857, uitspraak van 28 augustus 2012 (stuk 17)
- Vluchtelingenwerk Nederland *'Update 2013'*, nrs. 6 (6 februari 2013), 9 (27 februari 2013), 10 (6 maart 2013), 12 (20 maart 2013), 19 (8 mei 2013) (stukken 18 tot en met 22).

Ter terechtzitting van 21 juni 2013 legt verzoeker volgens eigen verklaringen volgende stukken neer:

- Een enveloppe waarin de documenten hem zouden zijn toegestuurd (stuk 1)
- 'Receipt on arrest' (stuk 2)
- Een gecertificeerde kopie van een identiteitskaart (stuk 3)
- Een 'Suspicion peron aresst detail' in tamil opgesteld met een vertaling in het Engels (stukken 4 en 4bis)
- Een brief 'to whom it may concern' in het Engels van een priester, wat een bevestiging van zijn verblijf zou zijn (stuk 5)
- Een brief 'to whom it may concern' in het Engels ter bevestiging van 'displaced' family (stuk 6)
- Een document ter bevestiging van de arrestatie op verdenking van lidmaatschap van LTTE in tamil + vertaling in het Engels (stukken 7 en 7bis)
- Een brief 'to whom it may concern' in het Engels als bevestiging van residentie in G.S. area. (stuk 8)
- Document 'Register of Birth' betreffende verzoeker: Engelse vertaling, alsook de tamil-versie van dit document (stukken 9 en 10)
- Document 'Register of Marriages' op naam van verzoeker: Engels vertaling (stuk 11)
- Document 'Register/Certificate of Birth' op naam van verzoekers echtgenoot in het Engels (stuk 12)
- Document 'Certificate of Birth' op naam van verzoekers vader: Engelse vertaling, alsook de tamil-versie van dit document (stukken 13 en 14)
- Document 'Register of Births' op naam van verzoekers moeder, tamil versie (stuk 15)
- Document 'Register of Births' op naam van verzoekers vader, tamil versie (stuk 16)

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoeker maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen, zoals ook blijkt uit de toelichting bij zijn middel, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. De Raad wijst er op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5.1. In zoverre verzoeker de motivering betwist met betrekking tot zijn vermeende LTTE-profiel, namelijk dat zijn verklaringen in verband met zijn taken bij de LTTE te beperkt en bijgevolg ongeloofwaardig zouden zijn, en benadrukt dat hij de jongens naar Colombo heeft gebracht voor de LTTE om zichzelf en zijn familie te beschermen en dat dit niet wordt ontkend door het CGVS, meer nog, dat ze het zelf aanhalen, wijst de Raad er op dat verzoeker zichzelf tegensprekt door eerst te verwijzen naar de bestreden beslissing (van de commissaris-generaal) waar gesteld wordt dat zijn verklaringen in verband met zijn taken bij de LTTE te beperkt en ongeloofwaardig zijn, en aldus zelf aangeeft dat de commissaris-generaal zijn verklaringen met betrekking tot zijn taken bij de LTTE ongeloofwaardig vindt om vervolgens te beweren, na herhaling van zijn asielrelaas betreffende de taken die hij uitvoerde voor de LTTE, namelijk het brengen van jongens naar Colombo voor de LTTE ter bescherming van hemzelf en zijn familie, dat deze taken niet worden ontkend door het CGVS. Waar verzoeker nog meent dat het kennelijk onredelijk is van het CGVS om te verwachten dat hij enorm veel details kan geven over zijn taken en stelt dat hij geen actief lid was van de LTTE, doch slechts een koerier en dit om bescherming te bekomen, dat het dan ook niet redelijk is van het CGVS om dit tegen hem te gebruiken, kan hij niet gevolgd worden. Een kandidaat-vluchteling heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een asielzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Gezien verzoeker zelf de taken die hij uitvoerde voor de LTTE en de problemen die hij daardoor gekend zou hebben met de autoriteiten aanhaalt als aanleiding voor zijn vlucht uit Sri Lanka, kon wel degelijk een concrete en gedetailleerde uiteenzetting omtrent deze taken als koerier verwacht worden. Verzoekers verklaringen hieromtrent zijn echter, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, vaag en ongeloofwaardig.

Bovendien weerlegt verzoeker de overige pertinente motieven van de bestreden beslissing aangaande het ongeloofwaardig karakter van verzoekers LTTE-profiel, meer bepaald een Tamil die hulp bood aan 'LTTE', niet. Zo merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker in zijn opeenvolgende verklaringen over zijn taken bij de LTTE tegenstrijdig is. Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift, aangaande de tegenstrijdigheden, dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden, dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en alleen de hoofdlijnen mogen worden aangebracht, dat het interview op het CGVS veel uitgebreider is en hierdoor voor verwarring kan zorgen. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Waar verzoeker aldus stelt dat hij zijn verhaal kort moest houden, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor DVZ korter is dan dat voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant. In zoverre verzoeker de aangehaalde tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn profiel, en alle tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in de bestreden beslissing in het algemeen, aldus bekritiseert, beperkt hij zich tot het weergeven van een niet overtuigende vergoelijking, zoals bovenstaand uiteengezet, doch weerlegt hiermee geenszins *in concreto* de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende de door verzoeker afgelegde tegenstrijdige verklaringen. Ook het motief waar de commissaris-generaal stelt dat *"Wel haalde u aan dat "LTTE" u vroeg om wapens naar Colombo te smokkelen, doch dat u weigerde dat te doen. U beweerde verder dat u dat probleemloos kon weigeren omdat u reeds jongens naar Colombo had gebracht (zie gehoorverslag p. 10 en p. 11). Rekening houdende met de strakke structuur en autoritaire leiding van "LTTE" waarvan algemeen geweten is dat zij burgers en zelfs minderjarigen inzetten om gevaarlijke opdrachten uit te voeren, is het niet geloofwaardig dat u zo maar zonder verdere gevolgen kon weigeren om de opdrachten van "LTTE" uit te voeren."* en mede geleid heeft tot de conclusie van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn voorgehouden profiel niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt door verzoeker niet betwist.

2.5.2. Waar verzoeker in een tweede onderdeel stelt dat de bestreden beslissing aangeeft dat van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwacht worden en dat hij dit gedaan heeft en dan ook niet begrijpt dat het CGVS nu het tegendeel beweert, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal geenszins in het algemeen stelt dat verzoeker geen documenten neerlegde, doch wel dat verzoeker van zijn beweerde detentie geen enkel begin van bewijs kan voorleggen terwijl verzoeker na zijn vrijlating toch een document moest ondertekenen met daarop de voorwaarden voor zijn vrijlating. De commissaris-generaal oordeelt dat de Sri Lankaanse autoriteiten in deze context geen bewijs van zijn vrijlating zouden afleveren weinig kan overtuigen. In zoverre verzoeker, betreffende voornoemd motief, meent dat de commissaris-generaal flagrant de motiveringplicht schendt doordat hij op geen enkele manier kan afleiden waarom dit niet overtuigend zou zijn, wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Daargelaten de vraag of de zij dienaangaande aldus "verder" dient te motiveren en in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden, wijst de Raad erop dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker de overige vaststellingen van de bestreden beslissing in verband met de door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden met betrekking zijn vertrek uit Kopay na zijn beweerde detentie en betreffende de reden waarom de autoriteiten verzoeker van betrokkenheid bij de LTTE verdachten, in zijn verzoekschrift niet *in concreto* betwist. Betreffende verzoekers algemene kritiek met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden, wijst de Raad op wat hierboven reeds uiteengezet werd. Waar verzoeker ter terechtzitting, bij monde van zijn raadsman, lijkt aan te halen dat tegenstrijdigheden 'normaal' zijn wanneer een asielrelaas teruggaat tot in 2002, dat men niet alles onthoudt op datum en dat een persoon zich kan vergissen in bepaalde zaken, stelt de Raad vast, daargelaten de vaststelling dat verzoeker deze argumentatie niet aanbracht ter gelegenheid van zijn verzoekschrift, dat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid in tijdssituering geen feiten betreffen van het asielrelaas die teruggaan tot 2002, maar handelen over zijn vertrek uit Kopay, waar hij volgens zijn verklaringen aan een meldingsplicht moest voldoen, in 2011. Verder kan de Raad aannemen dat 'men niet alles op datum onthoudt', doch stelt hij vast dat verzoeker niet aangaf de datum of periode niet meer te weten doch tot tweemaal toe aangaf dat hij tot 'eind 2011' bij zijn ouders in Kopay woonde voor hij naar Killinochi vertrok (gehoorverslag CGVS, o. 1 en 3) en ook eenmaal stelde dat hij van augustus 2009 tot november 2011 bij zijn ouders in Kopay woonde (gehoorverslag CGVS, p. 3). Pas wanneer gevraagd wordt sinds wanneer het leger naar zijn ouders kwam, nadat hij zich niet meer meldde, stelt verzoeker dat hij reeds op 30 augustus 2011 naar Killinochi vertrok, waarna het leger zijn ouders opzocht in september 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 4). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk een tijdstip kan geven voor zijn vertrek uit Kopay, zijnde einde 2011, doch dit tijdstip wijzigt wanneer hem gevraagd wordt naar de gevolgen van het zich niet meer melden bij het leger na de laatste keer in augustus 2011. Uit voorgaande volgt eveneens dat verzoeker niet dienstig kan aanvoeren dat het hier om een loutere vergissing gaat.

2.5.3. In zoverre verzoeker nog stelt dat hij werd geleid door een enorme angst en vrees voor zijn fysieke integriteit en geen andere kans zag dan zich te richten tot de smokkelaar om zijn land te ontvluchten, waardoor hij geen documenten kon meebrengen, dat hij bovendien gezocht wordt door de politie omdat hij zijn vrijlatingsvoorwaarden niet voldaan heeft en hij dan ook geen documenten kan aanvragen bij de officiële instanties en dat het CGVS hiermee rekening dient te houden, vindt 'het niet neerleggen/meebrengen van documenten' geen steun in de stukken van het administratief dossier zodat verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn argumentatie. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier, stuk 10: documenten) dat verzoeker wel degelijk documenten overmaakte, zoals ook blijkt uit het ontvangstbewijs, dat tien documenten vermeldt (administratief dossier, stuk 6, p. 12). Betreffende voornoemde door verzoeker neergelegde documenten motiveerde de commissaris-generaal echter *'Wat betreft het paspoort waarmee u uit Sri Lanka reisde moet worden opgemerkt dat er verschillende Srilankaanse in- en uitreisstempels van 2011 en 2012 en een Maleisisch visum in uw paspoort staan, wat een ernstig vermoeden doet rijzen dat u tegenstrijdig met uw verklaringen reeds voor 2013 met eigen paspoort reizen vanuit Sri Lanka ondernam. Dat die stempels en dat visum zonder uw medeweten pas in Saudi-Arabië in uw paspoort werden aangebracht kan weinig overtuigen. De documenten die handelen over uw identiteit worden door het Commissariaat-generaal niet betwist, maar voegen voor het overige niets aan uw asielrelaas toe. De affidavit van de "Grama Officer" heeft, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas, een duidelijk gesolliciteerd karakter, bovendien is het merkwaardig dat een officiële instantie als een "Grama Officer" een brief zou schrijven waarin het Srilankaans leger aan de kaak wordt gesteld. De documenten*

betreffende Jayarasan gaan over diens problemen in Sri Lanka maar tonen niet aan dat u dezelfde problemen zou kennen. Bovendien leg u geen enkel document neer waaruit de familieband blijkt.' Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal afdoende motiveerde waarom geen geloof kan gehecht worden aan bepaalde documenten of waarom bepaalde documenten niet in overweging worden genomen ter ondersteuning van verzoekers asielrelaas. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het voor hem onbegrijpelijk is dat de neergelegde documenten niet volstaan voor het CGVS, dat hij alles heeft gedaan om documenten neer te leggen en het dan ook niet redelijk is van het CGVS om hier geen rekening mee te houden zonder dit afdoende te motiveren en dat de verwerende partij op deze manier de motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel schendt. Waar verzoeker stelt dat het voor hem onbegrijpelijk is hoe de verwerende partij in eerste instantie het bestaan en het belang van 'het document' kan erkennen en vervolgens weigeren ermee rekening te houden, laat hij na aan te duiden en kan de Raad noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift afleiden, welk document hij precies beoogt, zodat voornoemde kritiek niet dienstig is. In zoverre verzoeker zou wijzen op de documenten die handelen over zijn identiteit, kan hij niet dienstig voorhouden dat de commissaris-generaal weigert hiermee rekening te houden, nu duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal deze documenten in ogenschouw heeft genomen doch heeft geconcludeerd dat verzoekers identiteit niet wordt betwist maar de documenten voor het overige niets toevoegen aan zijn asielrelaas, wat verzoeker niet *in concreto* betwist. Waar verzoeker nog stelt dat het voor hem onbegrijpelijk is waarom de verwerende partij stelt dat de documenten gesolliciteerd zouden zijn, zonder dit grondig te onderzoeken en dit aldus een schending van de formele motiveringsplicht inhoudt, herhaalt de Raad dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Daarenboven wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal naar het duidelijk gesolliciteerd karakter verwees van het document betreffende het affidavit van de 'Grama Officer', doch dienaangaande ook opmerkte dat het merkwaardig is dat een officiële instantie als een 'Grama Officer' een brief zou schrijven waarin het Sri Lankaanse leger aan de kaak wordt gesteld. De Raad stelt vast dat dit motief door verzoeker niet wordt betwist.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de argumentatie van verzoeker dat wanneer een persoon gezocht wordt door de politie omdat hij zijn vrijlatingsvoorwaarden niet voldaan heeft, deze persoon dan ook geen documenten kan aanvragen bij de officiële instanties, aannemelijk voorkomt. Om deze reden, die verzoeker aldus zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift, is het dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker, indien zijn verklaringen op enige waarheid zouden berusten, ter gelegenheid van de terechtzitting van 21 juni 2013 een 'receipt of arrest', een 'suspicion peron aresst detail' en een 'receipt of arrest issue by Sri Lankan Army, 512th Brigade Division, Jaffna', kan voorleggen. Immers verklaart verzoeker ter terechtzitting dat zijn vrouw deze documenten opvroeg bij de desbetreffende instanties, nadat de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker had gesteld dat hij geen voldoende bewijs kon voorleggen.

2.5.4. Het betoog van verzoeker aangaande de reisweg – met name dat mensenhandel een verborgen maar aanwezige criminele tak is in Sri Lanka, dat hij geen andere keuze zag dan via deze wijze naar België te vluchten en dit uit angst, dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten uit angst voor zijn leven, dat hij geen andere uitweg zag dan zich te richten tot een smokkelaar die hem kon helpen het land te verlaten, dat hij immers om in België te raken een hele reisweg aflegde – alsook zijn betoog dat zijn reisweg geen afbreuk doet aan zijn asielrelaas, dat het onredelijk is van het CGVS om zijn aanvraag te weigeren doordat geen geloof wordt gehecht aan de afgelegde reisweg, dat door te twijfelen aan de reisweg de gegrondheid niet is onderzocht en dat zijn reisweg de beslissing van het CGVS niet mag beïnvloeden, dat deze immers niets te maken heeft met zijn asielrelaas en zijn gegronde vrees voor vervolging in Sri Lanka, dat dit wijst op het feit dat het CGVS zijn dossier slechts oppervlakkig heeft bekeken en dat hij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de motieven van verzoeker om zijn land van herkomst te ontvluchten, is niet dienstig nu de reisweg op zich niet wordt betwist door de commissaris-generaal, doch wel het asielrelaas van verzoeker. In dit opzicht stelt de commissaris-generaal immers terecht vast dat *'Voorts moet worden opgemerkt dat niettegenstaande u door het leger zou worden gezocht er in slaagde om met het openbaar vervoer via een militaire checkpoint naar Colombo te reizen en vanuit Colombo met eigen paspoort met het vliegtuig kon vertrekken . Dat u dergelijke risico's nam valt moeilijk te rijmen met uw beweerde vrees voor het leger. Wat betreft het paspoort waarmee u uit Sri Lanka reisde moet worden opgemerkt dat er verschillende Srilankaanse in- en uitreisstempels van 2011 en 2012 en een Maleisisch visum in uw paspoort staan, wat een ernstig vermoeden doet rijzen dat u tegenstrijdig met uw verklaringen reeds voor 2013 met eigen paspoort reizen vanuit Sri Lanka ondernam. Dat die stempels en dat visum zonder uw medeweten pas in Saudi-Arabië in uw paspoort werden aangebracht kan weinig overtuigen.'* Voorgaande motivering wordt door

verzoeker niet *in concreto* betwist. In zoverre verzoeker ter terechtzitting nogmaals aanhaalt dat de stempels in zijn paspoort werden geplaatst door de smokkelaar in Saudi-Arabië beperkt hij zich tot het herhalen van zijn asielrelaas, doch laat na de bovenstaande motieven *in concreto* te weerleggen.

2.6. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn profiel van Tamil die hulp bood aan de LTTE niet aannemelijk maakt alsook dat aan verzoekers beweerde problemen met de autoriteiten omwille van dit profiel geen geloof kan worden gehecht. De door verzoeker ter terechtzitting voorgelegde documenten vermogen de voorgaande conclusies niet te wijzigen. De Raad stelt vast dat de stukken 8, 9, 10, 11, 12, 13 en 14 reeds werden voorgelegd aan de commissaris-generaal en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal deze in ogenschouw heeft genomen en dienaangaande afdoende motiveert. Betreffende de stukken 15 en 16 merkt de Raad op dat deze stukken, volgens verzoekers verklaringen, de versie in het tamil betreft van de stukken 13 en 14, waarover de commissaris-generaal reeds motiveerde dat *'De documenten die handelen over uw identiteit worden door het Commissariaat-generaal niet betwist, maar voegen voor het overige niets aan uw asielrelaas toe.'* Ook betreffende het stuk 3, een volgens verzoeker gecertificeerde kopie van zijn identiteitskaart, stelt de Raad vast dat zich reeds een kopie in het administratief dossier bevond en verwijst naar wat aangaande identiteitsdocumenten werd gesteld in de bestreden beslissing. Betreffende document 2 'receipt of arrest', documenten 4 en 4bis 'LTTE. Suspicion peron aresst detail' in tamil-versie alsook de Engelse vertaling volgens verzoekers verklaringen en de documenten 7 en 7bis, 'Receipt of Arrest Issue by Sri Lankan Army' van 512th Brigade Division in Jaffna en de Engelse vertaling volgens verzoekers verklaringen, wijst de Raad erop dat deze documenten niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De documenten worden dan ook overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in aanmerking genomen. De Raad verwijst eveneens naar wat dienaangaande reeds werd uiteengezet onder punt 2.5.3. De documenten 5 en 6 betreffen verklaringen opgesteld op vraag van de echtgenote van verzoeker, zijnde een verklaring van een priester en een verklaring van, volgens verzoekers verklaringen, de plaatselijke autoriteiten van Killinochi en hebben aldus een duidelijk gesolliciteerd en subjectief karakter en werden enkel opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag. Immers stelt verzoeker dat deze documenten door zijn vrouw werden opgevraagd nadat zijn asielaanvraag werd afgewezen en dit aldus om zijn asielrelaas met documenten te ondersteunen. De Raad wijst erop dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet voorhanden zijn.

2.7. Waar verzoeker betreffende de persoonlijke vervolging stelt dat hij aan de voorwaarden van het vluchtelingenverdrag voldoet daar hij een doelwit vormt omwille van zijn banden met de LTTE en dat hij reeds werd gearresteerd, gemarteld en ondervraagd en er dus werkelijk gevaar dreigt voor hem, wijst de Raad er nogmaals op dat aan verzoekers profiel en zijn beweerde problemen met de autoriteiten geen geloof wordt gehecht.

2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een persoonlijk en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

2.9. Betreffende verzoekers uiteenzetting (i) betreffende de veiligheidssituatie in Sri Lanka, (ii) betreffende zijn gegronde vrees voor vervolging gelet op het feit dat het in Sri Lanka nog altijd gevaarlijk is en gelet op het feit dat Sri Lankanen die in Colombo landen willekeurig worden gearresteerd en gefolterd en hij dan ook vreest onmiddellijk gearresteerd te worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van het feit dat hij tamil is en banden heeft met LTTE in het verleden, alsook op het feit dat hij aan vijf van de acht risicofactoren voldoet en (iii) betreffende de toekenning van de subsidiaire bescherming, wijst de Raad op de pertinente motivering dienaangaande van de commissaris-generaal die stelt wat volgt *'Volledigheidshalve dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden*

vrijgelaten. Het UNHCR in zijn *Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of sylum-Seekers From Sri Lanka* d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, hetgeen u als familielid van twee LTTE-strijders beweerde te vrezten bij terugkeer, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer", voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.' Gelet op voornoemde motivering kan verzoeker aldus niet dienstig voorhouden dat uit de motivering niet blijkt dat artikel 48/4, §2, c) onderzocht werd terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

2.10. Verzoeker betwist de beoordeling van de veiligheidssituatie en stelt vooreerst dat de verwerende partij informatie bij het administratief dossier voegt die dateert van april 2007 en men aldus niet kan spreken van actuele informatie. De Raad stelt vast dat de stukken, die toegevoegd werden aan het administratief dossier en waarop de commissaris-generaal zich aldus heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing, (i) een CEDOCA-antwoorddocument van april 2013 waarin wordt gesteld dat de UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka, van 21 december 2012 terug te vinden zijn via de link <http://www.refworld.org/pdfid/50d1a08e2.pdf>, (ii) een Subject Related Briefing 'Sri Lanka' van juni 2009, (iii) een Subject Related Briefing 'Sri Lanka' van januari 2011 betreffende de veiligheidssituatie in Jaffna en de Noordelijke Peninsula en (iv) een Subject Related Briefing 'Sri Lanka' van 21 maart 2013 aangaande het 'Risico bij terugkeer', betreffen, zodat verzoekers argumentatie dat de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dateert van april 2007 en aldus niet meer actueel zou zijn, feitelijke grondslag mist.

2.11. Verzoeker betwist verder de beoordeling van de huidige situatie in Sri Lanka aan de hand van een aantal rapporten en artikelen die hij in zijn verzoekschrift vermeldt: "Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever" (International Crisis Group 18 juli 2011), het "Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka" (rapport van 31 maart 2011) en diverse artikelen (van Freedom from torture, Human Rights Watch, Asian Human Rights Commission, Amnesty International, updates van Vluchtelingenwerk Nederland) alsook onder verwijzing naar de stukken in bijlage van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties. Uit deze documenten zou moeten blijken dat Tamils nog steeds onderdrukt worden, en dat Sri Lankaanse asielzoekers die in Colombo landen, willekeurig worden gearresteerd en gefolterd tot ze toegeven lid te zijn van de LTTE waarbij alles naar willekeur wijst.

Betreffende de verwijzing naar de algemene rapporten en artikels, benadrukt de Raad vooreerst dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar hij dus wijst op de gevaarlijke situatie in Sri Lanka, het gebrek aan bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst alsook het feit dat Sri Lankanen die in Colombo landen willekeurig worden gearresteerd en gefolterd en hij dan ook vreest onmiddellijk gearresteerd te worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van het feit dat hij tamil is en banden heeft met LTTE in het verleden en dat dit alles zou blijken uit de bij zijn verzoekschrift gevoegde rapporten/artikelen en documentatie, kan dit niet dienstig worden aangebracht: verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, nu verzoeker zijn banden met LTTE noch het feit dat de autoriteiten hem zouden (kunnen) verdenken van banden met de LTTE aannemelijk heeft gemaakt.

Hierbij heeft het geciteerde rapport van 18 juli 2011 ("Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever") specifiek betrekking op de nood aan verzoening tussen de verschillende bevolkingsgroepen in Sri Lanka en niet op richtlijnen om de individuele beschermingsnoden van asielzoekers uit Sri Lanka in te schatten, zoals actueel en grondig wordt uiteengezet in het rapport van UNHCR van 21 december 2012 waarnaar wordt verwezen in het antwoorddocument van CEDOCA van april 2013 dat zich in het administratief dossier bevindt. Verder heeft het UNHCR-rapport van 31 maart 2011 ("Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka") betrekking op gebeurtenissen die plaatsvonden gedurende de eindfase van de oorlog; derhalve is dit rapport niet pertinent voor de beoordeling van de huidige situatie in Sri Lanka. Verzoeker toont evenmin aan dat de andere artikelen/documentatie de UNHCR Eligibility Guidelines van 21 december 2012 zouden hebben gewijzigd.

Derhalve blijven de in de UNHCR Eligibility Guidelines van 21 december 2012 opgenomen richtsnoeren staande en dient een individuele beoordeling uitsluitend te geven over het al dan niet beschikken van een risicoprofiel. Zoals blijkt uit voorgaande, voldoet verzoeker geenszins aan dit profiel. Integendeel, het beweerde LTTE-profiel van verzoeker is ongeloofwaardig zodat verzoeker bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in een negatief licht zou staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten of door deze autoriteiten zou gevisieerd worden bij een eventuele terugkeer. Verzoeker kan dan ook allerminst staande houden dat er in zijn hoofde objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Verzoeker verwijst voorts naar de artikelen van Freedom from torture en Human Rights Watch en citeert onderdelen hiervan. Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoekers beweerde LTTE-profiel compleet ongeloofwaardig is zodat verzoeker bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in een negatief licht zou staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten of door deze autoriteiten zou gevisieerd worden bij een eventuele terugkeer. Ook wat de overige artikelen betreft, herhaalt de Raad dat verzoeker zijn persoonlijke vrees *in concreto* dient aan te tonen.

2.12. De Raad benadrukt verder dat de "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum Seekers From Sri Lanka" van 21 december 2012 waarnaar wordt verwezen in het antwoorddocument van CEDOCA van april 2013 dat zich in het administratief dossier bevindt, erop wijst dat de algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka weliswaar precair is, maar dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en dat het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. De Raad erkent eveneens dat uit deze Guidelines 2012 en uit de door commissaris-generaal toegevoegde Subject Related Briefing 'Sri Lanka: Risico bij terugkeer' van 21 maart 2013, blijkt dat personen die verdacht worden van banden met de LTTE een risicoprofiel kunnen aantonen. Echter, in dergelijk geval moet uit het individuele dossier - namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen - blijken of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming – *quod non in casu*. De commissaris-generaal stelde immers terecht vast dat aan verzoekers beweerde activiteiten voor de LTTE geen geloof kon worden gehecht, noch aan verzoekers verklaring hiervoor vervolgd te worden. Verzoeker kan dan ook allerminst staande houden dat er in zijn hoofde objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. De Raad herhaalt dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.13. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van NA. T. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008, in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009, onderzocht (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66). Het Hof stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM, noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil, meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen. Waar verzoeker stelt 5 van de 8 van de in het verzoekschrift vermelde risicofactoren te bezitten die aan bod kwamen in de zaak EG t. Verenigd Koninkrijk, beperkt hij zich evenwel tot een loutere bewering en preciseert hij evenmin aan welke van de 5 van de 8 risicofactoren hij dan wel zou voldoen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt voorafgaandelijk gearresteerd te zijn, noch banden te hebben met de LTTE, laat staan actief lid te zijn (wat hij overigens zelf nooit beweerd heeft) alsook dat hij zijn nationaal paspoort heeft voorgelegd en (momenteel) niet onderworpen is aan een terugwijzingsmaatregel uit het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker kan zich dus enkel beroepen op het feit dat hij een etnische Tamil is die in België asiel heeft aangevraagd en eventueel op het feit dat hij littekens heeft - waarvan de Raad dient vast te stellen dat uit de door verzoeker ter gelegenheid van zijn asielaanvraag neergelegde documenten blijkt dat er geen causaal verband kan vastgesteld worden tussen de littekens en verzoekers verklaringen dat deze letsels zijn toegebracht door de politie in Sri Lanka in 2012.

2.14. In zoverre verzoeker nog verwijst naar de houding van Nederland en het Verenigd Koninkrijk betreffende het uitwijzen van Sri Lankanen, wijst de Raad er vooreerst op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht op zijn eigen merites. Verzoeker laat ook na aan te tonen dat hij zich in dezelfde situatie zou bevinden als de personen die het onderwerp van de desbetreffende rechtspraak hebben uitgemaakt. Verder stelt de Raad vast dat uit de stukken toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald de Subject Related Briefing 'Sri Lanka: risico op terugkeer' van 21 maart 2013 blijkt dat CEDOCA navraag deed bij verschillende landen, waaronder Nederland en het Verenigd Koninkrijk, over hun beleid in verband met de actuele risico's bij terugkeer voor Sri Lankanen. Een eerste vraag die wordt gesteld is '*Do you consider Sri Lanka as a safe country for failed asylumseekers?*' (vrije vertaling: Beschouwt u Sri Lanka als een veilig land voor afgewezen asielzoekers?), een tweede vraag klinkt als volgt '*Have there been any forced returns to Sri Lanka from your country in 2012?*' (vrije vertaling: Hebben er vanuit uw land sinds 2012 gedwongen repatriëringen/terugleidingen plaatsgevonden naar Sri Lanka?). Zowel op de eerste als op de tweede vraag antwoordde het Verenigd Koninkrijk op 5 maart 2013 en Nederland op 11 februari 2013 bevestigend. Uit de door verzoeker geciteerde rechtspraak en uit zijn verklaringen en documentatie gevoegd bij het verzoekschrift, kan dus niet zonder meer, gelet op het voorgaande, afgeleid worden dat Nederland (en het Verenigd Koninkrijk) een duidelijk standpunt heeft (hebben) ingenomen ten aanzien van het repatriëren/uitwijzen van, zoals verzoeker in het algemeen stelt, 'Sri Lankanen'.

2.15. Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielaanvraag

niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker haalt geen andere elementen aan dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij ook nu niet aantoonst dat hij een reëel risico zou lijden in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

2.16. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

2.17. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.18. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.19. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

2.20. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizenddertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

N. VERMANDER